Súd:	Okresný súd Bardejov
Spisová značka:	SK-1C/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8620200196
Dátum vydania rozhodnutia:	07. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Keselicová
ECLI:	ECLI:SK:OSBJ:2024:8620200196.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov, JUDr. Jana Keselicová, v spore žalobcu: A. B., nar.XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., štátny občan SR, zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35 510 722 proti žalovanému: Orange Slovensko a. s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpený: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o. so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému pôvodne domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 5 000,- eur.

2. Žalobu odôvodnil tým, že: „Žalobca bol v rokoch 2011 a 2012 klientom žalovanej, pretože na základe zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzatvoril, využíval jej služby telekomunikačného operátora. Vo vzťahu k žalovanej vystupoval žalobca ako fyzická osoba (nepodnikateľ), ide teda o spotrebiteľa (osobitnú skupinu subjektov práva), ktorý je v zmluvnom vzťahu s dodávateľom (žalovanou) v znevýhodnenom postavení slabšej zmluvnej strany. Dňa 21.02.2012 bol obchodným zástupcom žalovanej vyhotovený dokument pod názvom „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, ktorý obsahoval najdôležitejšie osobné údaje žalobcu. Dňa 09.02.2017 bol tento dokument spoločne s ďalšími originálnymi dokumentmi klientov žalovanej nájdený nepovolanou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v Stropkove a Úrad na ochranu osobných údajov neskôr kvalifikoval tento skutok v administratívnom konaní vedenom proti obchodnému zástupcovi žalovanej z hľadiska ochrany osobných údajov ako bezpečnostný incident. Žalobkyňu je možné považovať za dotknutú osobu, ktorej definícia je vymedzená v § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 122/2013 Z.z o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ZOOÚ), ktorý je už v súčasnej dobe neúčinný (nový zákon o ochrane osobných údajov č. 18/2018 Z.z.), avšak pre posúdenie práv, povinností a zodpovednosti pri spracúvaní osobných údajov žalobcu žalovanou je nutné na vec aplikovať doterajší (aktuálne neúčinný) právny predpis. Žalovanú spoločnosť E. D. a.s. možno považovať za prevádzkovateľa v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) ZOOÚ. Zastáva názor, že žalovaná nesie voči žalobkyni objektívnu súkromnoprávnu zodpovednosť za situáciu, že pri spracúvaní osobných údajov žalobcu prostredníctvom, spoločnosti ELSIG s.r.o., Biela Voda 1054/11, 060 01 Kežmarok, IČO: 47 709 014 (ďalej ELSIG s.r.o.) nebolo postupované pri manipulácii s nimi a pri ich likvidácii v súlade so

zákonom (§ 17, § 19 ZOOÚ), čím boli flagrantným spôsobom porušené ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov a tým porušené právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života žalobcu pri spracúvaní jej osobných údajov. Žalobkyňa sa preto touto žalobou domáha svojho práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka voči žalovanej, ktorá objektívne (bez nevyhnutnosti preukazovať jej zavinenie), na základe skutkového stavu uvedeného v tejto žalobe zodpovedá za porušenie a ohrozenie osobnostných práv žalobcu. Tým je založená aktívna a pasívna vecná legitimácia strán tohto konania. Dňa 9. februára 2017 A. D. našiel v Stropkove, za budovou na F. G. H. XX, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a.s. (F.) v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu (F.:// I.!
1sJqSlUrQaHsT9ros2DfFx0g!2e0!7i13312!8i6656!6m1!1e1) medzi papierovým odpadom aj archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo originálnych písomností s osobnými údajmi zákazníkov spoločnosti Orange Slovensko, a.s., vrátane originálu písomnosti označenej ako Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 21.2.2012, na ktorej sa nachádzali osobné údaje žalobcu, ale aj originály písomností s osobnými údajmi ďalších zákazníkov (klientov) žalovanej. V nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP I/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012“ sa nachádzali prevažne písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ „Výmena SIM karty“ „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty“. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná A. D. (nálezca a zároveň jedna z dotknutých osôb) advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. Právny zástupca vyzval v mene viacerých dotknutých osôb (mimo žalobcu) spoločnosť Orange Slovensko, a.s. v súvislosti s jej protiprávnym zásahom do práv žalobcu na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a.s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta a konateľa spoločnosti Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Bajkalská 5, 831 04 Bratislava listom zo dňa 16.03.2017 dotknutým osobám ospravedlnila za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajt Obvodného oddelenia PZ v Stropkove prijal dňa 20.02.2017 oznámenie J. F., ktorý bol v tom čase vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a.s. sídliacej na G. F. H. XX, K. D., v objekte bývalého hotela Tokajík a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavnej v Stropkove. J. F. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Stropkove v konaní ČPS: ORPZ-SKOPP5- 77/2017-P v podanom oznámení uviedol, že „Dňa 20.02.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Tento krok J. F. bol samozrejme len reakciou na zanedbanie si vlastných povinností súvisiacich so spracovávaním osobných údajov klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. pri likvidácii ich osobných údajov. Z fotodokumentácie vyplýva celkom zreteľne, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. nájdené nebol dlhodobo uzamykaný, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliacich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove). Túto skutočnosť napokon potvrdil aj J. F., ktorý na polícii uviedol: „Keďže sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu, dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.“ V označenej priestupkovej veci bol dňa 29.03.2017 vypočutý aj nálezca predmetnej archívnej krabice A. D., ktorý bezpečnostný incident odhalil a s najväčšou pravdepodobnosť zabránil ďalekosiahlym následkom pri možnej nelegálnej manipulácii s obrovským množstvom osobných údajov klientov žalovanej. OO PZ v Stropkove odstúpilo svoj spisový materiál ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Hraničná 12, 820 07 Bratislava 27 (ďalej Úrad), ktorý podľa obsahu vyhodnotil tento spisový materiál ako podnet a pod č. 00777/2017-Os začal konanie o ochrane osobných údajov pre podozrenie z porušenia ustanovení zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov (ďalej zákon) voči spoločnosti ELSIG s.r.o., ktorá vykonáva obchodné zastúpenie spoločnosti Orange Slovensko, a.s. v značkovej predajni na Ul. Hlavná 60 v Stropkove. Záznam o podaní vysvetlenia na OO PZ Stropkov A. D. z 29.03.2017 Odovzdanie veci z OO PZ Stropkov na ÚOOÚ z 30.03.2017 ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P d) Rozhodnutím Úradu zo dňa 16.08.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-

XX-17 bolo konštatované, že spoločnosť ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ porušil ustanovenie § 17 ods.1 a § 19 ods.1 zákona tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove...“, pričom Úrad neuložil spoločnosti ELSIG s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúcemu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi – obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. pokutu vo výške 5 000,00 EUR, pričom skutok vo výrokovej časti citovaného rozhodnutia bol ustálený takto: „za porušenie povinnosti podľa § 19 ods.1 zákona, ktorého sa sprostredkovateľ v priebehu mesiacov január a február 2017 dopustil porušením bezpečnosti spracúvania osobných údajov v súvislosti s likvidáciou dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta, adresa, rodné číslo, telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste, uložením predmetných dokumentov nachádzajúcich sa v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75 s nápisom „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) do neuzamknutého skladu na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove, čím osobné údaje dotknutých osôb vystavil možnosti neoprávneného sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov a z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená A. D., čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb v počte cca 400, pričom táto krabica bola následne menovaným odovzdaná jeho právnemu zástupcovi.“ Proti citovanému rozhodnutiu podala spoločnosť ELSIG s.r.o. rozklad, ktorý bol rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 09.03.2018 č.k. 00103/2018-Op-7 zamietnutý a rozhodnutie o uložení pokuty z 22.12.2017 bolo potvrdené. Úrad začal administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. aj proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý zastupuje a chráni práva a právom chránené záujmy dotknutých osôb v súvislosti s porušovaním ochrany osobných údajov. Konanie proti advokátovi bolo vedené pod č. 00780/2017-Os a rozhodnutím Úradu zo dňa 08. 09. 2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-11 bolo zastavené. Na návrh nálezcu dokumentov A. D. bolo Úradom vedené administratívne konanie v tejto veci aj proti žalovanej. Rozhodnutím Úradu zo dňa 23.08.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21 v spojení s rozhodnutím predsedníčky Úradu o rozklade zo dňa XX.XX.XXXX H. XXXXX/XXXX-XX-X bolo administratívne konanie o ochrane osobných údajov proti žalovanej zastavené. Táto skutočnosť však neznamená zánik občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej voči dotknutým osobám za zásah do ich súkromného života pri spracovávaní osobných údajov dotknutých osôb, pretože občianskoprávna zodpovednosť je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Práve osoba, v mene ktorej a v záujme ktorej sa osobné údaje fyzických osôb spracúvajú musí niesť objektívnu súkromnoprávnu zodpovednosť voči fyzickým osobám za zásah do ich súkromia v dôsledku protiprávneho spracúvania osobných údajov. V súčasnej informačnej spoločnosti sú osobné údaje vstupnou bránou do súkromia každej osoby, preto naliehavá spoločenská potreba na ich dôslednej ochrane nachádza adekvátne vyjadrenie v únijnom, ale aj vnútroštátnom práve. Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre opakovane zdôraznili, že súčasťou práva na rešpektovanie súkromného života je i ochrana osobných údajov. Svojim obsahom a povahou možno právo na ochranu osobných údajov a právo na súkromný život zaradiť medzi základné ľudské práva a slobody, ktoré sú garantované medzinárodnými konvenciami a v podmienkach Slovenskej republiky Ústavou SR a príslušnou vnútroštátnou právnou úpravou. Z uvedeného skutkového stavu je celkom evidentné, že v súvislosti so spracovávaním osobných údajov žalobcu spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. (žalovanou) prostredníctvom sprostredkovateľa, ktorý je zároveň obchodným zástupcom žalovanej (spoločnosťou ELSIG s.r.o.) došlo v mesiacoch január a február 2017 z pohľadu administratívnej zodpovednosti k bezpečnostnému incidentu, za ktorý administratívne (v rovine verejného práva) zodpovedá obchodný zástupca žalovanej, avšak občianskoprávne (v rovine práva súkromného), teda

voči osobám, ktorých osobné údaje boli zneužité zodpovedá žalovaná, pretože osobné údaje boli spoločnosťou ELSIG s.r.o. spracovávané v jej mene. Z tohto dôvodu musí práve žalovaná niesť občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do súkromného života žalobcu, ktorý vznikol v dôsledku spracovávania osobných údajov žalobcu pre potreby žalovanej v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že originálna listina s osobnými údajmi žalobcu bola od roku 2014 až do mesiaca január 2017 neodborne odložená v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovanej v Stropkove spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listinami klientov žalovanej. V januári 2017 umiestnil vedúci značkovej predajne Orange predmetnú archívnu krabicu plnú originálnych písomností s osobnými údajmi klientov žalovanej do neuzamknutého skladu na papierový odpad, do ktorého mal prístup neobmedzený počet osôb a dňa 09.02.2017 túto archívnu krabicu v neuzamknutom sklade našiel A. D. a odniesol ju aj s písomnosťami do Advokátskej kancelárie JUDr. Ambróza Motyku v Stropkove. Originálna písomnosť týkajúca sa žalobcu obsahovala tieto jeho osobné údaje: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty, vlastnoručný podpis. Uvedené osobné údaje obsahujú najdôležitejšie identifikátory každej fyzickej osoby. Medzi protizákonne likvidovanými a sprístupnenými osobnými údajmi žalobcu bol aj údaj o rodnom čísle ako všeobecne použiteľnom identifikátore osobitnej kategórie zákonom zvlášť chránených osobných údajov. Rodné číslo je v zmysle zákona č. 301/1995 Z.z. o rodnom čísle v znení neskorších predpisov „trvalým identifikačným osobným údajom fyzickej osoby, ktorý zabezpečuje jej jednoznačnosť v informačných systémoch“. Žalobca vyslovuje presvedčenie, že vzhľadom k technickému charakteru neoprávnene sprístupnenej písomnosti použitie rodného čísla v tejto písomnosti ani nebolo nevyhnutným. Osobné identifikačné údaje ako meno, priezvisko (prípadne akademický titul) doplnené o číslo identifikačného dokladu (občianskeho preukazu), ale hlavne o rodné číslo ako jedinečný a trvalý identifikátor konkrétnej osoby spoločne s osobnými kontaktnými údajmi (adresa bydliska a telefónne číslo) v kombinácii s osobným biometrickým údajom, ktorým je vlastnoručný podpis dokonale, jednoznačne a nezameniteľne identifikujú žalobcu (ale aj každú inú fyzickú osobu), preto sú hodné osobitnej ochrany a ich zneužitie neoprávneným sprístupnením nepovolaným osobám predstavuje vážny zásah do integrity žalobcu. Tým, že osobné údaje žalobcu a ďalších stoviek klientov žalovanej sa najmenej v období od 25. 01. 2017 do 09. 02. 017 nachádzali v neuzamknutom sklade na papierový odpad za značkovou predajňou žalovanej v Stropkove, kde ich v rozpore s predpismi o ochrane osobných údajov umiestnil vedúci značkovej predajne žalovanej v Stropkove, boli tieto osobné údaje vystavené možnosti neoprávneného sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov. Existovalo pritom vysoké riziko zneužitia osobných údajov ich nelegálnou manipuláciou s dopadom na materiálu, prípadne nemateriálnu sféru žalobcu a ďalších dotknutých osôb. Len príkladmo možno spomenúť rozličné obchody uzatvárané na diaľku (online kúpa tovaru na splátky, online poskytnutie spotrebiteľského úveru) prípadne zneužitie osobných údajov na podpísanie petície, pre telemarketing, krádež identity alebo kyberšikana. Všetky takéto aktivity sú zásahmi do práva na súkromie a sebaprezentáciu v elektronickom priestore. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ. „Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti podľa ust. § 13 OZ je, aby zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení, alebo len v ohrození osobnostného práva fyzickej osoby, pokiaľ ide o jej fyzickú a morálnu integritu“. (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22.06.2006, sp.zn. 30 Cdo 2914/2005) „Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 01. 2011, sp.zn. 1 Cdo 113/2009) Občianskoprávna zodpovednosť a administratívna zodpovednosť za porušenie ochrany osobných údajov sú dve stránky tej istej mince. Administratívnu zodpovednosť za porušenie ochrany osobných údajov skúma a kontroluje na to povolaný orgán štátu (Úrad na ochranu osobných údajov), ktorý autoritatívnou reguláciou nástrojmi verejného práva chráni fyzické osoby pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov a zároveň upravuje práva, povinnosti a zodpovednosť subjektov, ktoré osobné údaje fyzických osôb v zmysle vnútroštátnej a únijnej úpravy spracovávajú. Za bezpečnostný incident, ktorý tvorí skutkový základ tejto žaloby už bol administratívne Úradom postihnutý sprostredkovateľ, spoločnosť ELSIG s.r.o., ktorý ako obchodný zástupca žalovanej v jej mene spracovával osobné údaje klientov žalovanej v rozpore s právnymi predpismi. Za to mu bola právoplatne uložená, v žalobe citovaným rozhodnutím, pokuta vo výške 5 000,00 EUR. Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej za zásah do súkromia žalobcu má objektívny charakter, ktorý vyplýva z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka ako generálnej klauzuly ochrany osobnosti v súkromnom práve. „Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba

nezodpovedá osobne priamo postihnutej fyzickej osobe; za nemajetkovú ujmu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ktorá takúto osobu na svoju činnosť použila („použité“ osoby zodpovedajú len v tzv. vnútornom vzťahu).“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2011, sp.zn. 30 Cdo 1509/2011) „Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či inej právnickej osobe“. (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30 Cdo 2712/2005 citovaný v publikácii Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2015, na strane 68) „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 228/2012 citovaný v publikácii Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2015, na strane 75) Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej je bezpochyby daná, pretože existencia zásahu do osobnostných práv žalobcu popísaným bezpečnostným incidentom objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu je nesporne preukázaná. Zásah do práv žalobcu je konaním protiprávnym a existuje príčinná súvislosť medzi týmto neoprávneným zásahom a vznikom nemajetkovej ujmy. V konkrétnom prípade žalovaná zodpovedá za to že: právo na ochranu súkromia žalobcu bolo protiprávnym spracovávaním osobných údajov (neprípustnou likvidáciou osobných údajov a ich neoprávneným sprístupnením nepovolaným osobám) porušené, právo na ochranu súkromia žalobcu bolo aj významne ohrozené vysokým rizikom nelegálnej manipulácie s osobnými údajmi nepovolanými osobami s možnými dopadmi v majetkovej aj nemajetkovej sfére žalobcu. Je pravdou, že žalovaná spoločnosť E. D., a.s. prostredníctvom právneho zástupcu, advokáta A. L. A. sa v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom listom zo dňa 16.03.2017 dotknutým osobám, ktoré navrhovali mimosúdne riešenie veci (bez žalobcu) ospravedlnila za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala, avšak zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že zásah do osobnostných práv nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S týmto názorom žalovanej nemožno súhlasiť, pretože v súčasnej dobe je ochrana osobných údajov a ich možné zneužitie mimoriadne vážnou témou, ktorá v spoločnosti významne rezonuje [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 (GDPR) a nový zákon o ochrane osobných údajov č. 18/2018 Z.z.]. Predmetný bezpečnostný incident pri porušení ochrany osobných údajov a zásahu do súkromného života žalobcu a ďalších stoviek klientov žalovanej dosahuje mimoriadnu intenzitu a rozsah, preto len ospravedlnenie žalovanej sa javí ako absolútne neadekvátna forma satisfakcie. Tento zásah do osobnostných práv žalobcu je vážnym súkromnoprávnym deliktom, za ktorý zodpovedá žalovaná a ktorý je nevyhnutné napraviť aj primeraným finančným zadosťučinením. (§ 13 ods.2, 3 OZ) Určenie primeranej výšky satisfakcie je vecou sudcovskej úvahy, v rámci ktorej súd zohľadňuje od prípadu k prípadu významné okolnosti konkrétneho porušenia práva. V predmetnej veci žalobca žiada finančnú satisfakciu vo výške 5 000,00 EUR, ktorej výšku odôvodňuje: i) značnou intenzitou porušenia a ohrozenia osobnostných práv vzhľadom k veľkému množstvu osobných údajov, ktoré boli protiprávne spracúvané ii) kategóriou neoprávnene sprístupnených osobných údajov (rodné číslo a vlastnoručný podpis ako osobitná kategória zákonom zvlášť chránených osobných údajov) iii) výnimočným rozsahom bezpečnostného incidentu, ktorý sa týka viac než 400 dotknutých osôb iv) časom trvania protiprávneho konania v) osobou žalovanej, ktorá je na slovenskom trhu jedným z najväčších telekomunikačných operátorov a spracúva osobné údaje státisícov svojich klientov. Rozsah, intenzitu, význam a dôsledky bezpečnostného incidentu výstižným spôsobom pomenovala predsedníčka Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia o rozklade zo dňa 09. 03. 2018 č.k. 00103/2018-Op-7, ktorým potvrdila rozhodnutie o uložení pokuty obchodnému zástupcovi (sprostredkovateľovi) žalovanej zo dňa 22.12.2017 č.k. 01515/2017-Os-9: „... je potrebné poukázať na kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov, keďže zmluvná dokumentácia obsahovala aj údaje o rodných číslach klientov spoločnosti Orange ako dotknutých osôb, čím došlo k ohrozeniu citlivého osobného údaju vo forme jedinečného identifikátora dotknutej osoby, ktorému zákon č. 122/2013 Z.z. poskytuje zvýšenú ochranu. Negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi, a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate

dôvernosti osobných údajov, alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo, alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb. Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu. Počas celého tohto obdobia bola archívna krabica nezabezpečená a vedúcim zamestnancom a samotným sprostredkovateľom nepovšimnutá.“

3. Žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach v priebehu konania v prvom rade namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník, nakoľko zo žaloby bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že ide o žalobu na ochranu osobnosti a miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii v prípade žaloby na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovaného, t.j. v tomto prípade Okresný súd Bratislava II. za to, že v prípade žaloby na ochranu osobnosti ide práve o takýto iný spor a nie o spotrebiteľský spor. Spor na ochranu osobnosti rozhodne nie druhom sporu, ktorý by vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným. Pokiaľ ide o súvislosť žalobcom tvrdeného zásahu do jeho osobnostných práv so spotrebiteľkou zmluvou (zmluvy o pripojení uzatvorené medzi žalobcami a žalovaným), táto podľa žalovaného neexistuje. Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o otázke týkajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy, napr. či zmluva vznikla, či je platná, otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, náhrady škody, nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia, nároky z vád tovaru a pod., to jest nároky, ktoré vznikli alebo malú svoj pôvod v relatívnom (záväzkovom vzťahu) - spotrebiteľskej zmluve. Súvislosť uplatneného nároku so spotrebiteľskou zmluvou musí byť tak právna, ako aj vecná.

4. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, v ktorej uviedol, že podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Podľa vyššie uvedeného ustanovenia, ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčacia doba pre právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej neoprávneným zásahom do osobnostných práv je v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalovaný konštatuje, že k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu mesiaca január 2017. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na samotnú žalobu žalobcu, kde tento na str. 9 udáva, že k bezpečnostnému incidentu z pohľadu administratívnej zodpovednosti došlo v priebehu mesiaca január a február 2017, za ktorý incident administratívne zodpovedá obchodný zástupca žalovaného, avšak občianskoprávne voči žalobcovi zodpovedá žalovaný, pretože osobné údaje boli obchodným zástupcom - spoločnosťou ELSIG s.r.o. spracúvané v jej mene. Žalovaný poukazuje v tejto súvislosti tiež na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 22.12.2019, číslo konania 01515/2017, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľovi pokutu vo výške 5 000,- eur za porušenie povinnosti podľa §19 ods. 1 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) v tom čase platného Zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ku ktorému došlo v priebehu mesiacov január a február 2017. Žalovaný tiež poukazuje na Návrh na začatie konania o ochrane osobných údajov L. A. D. proti žalovanému zo dňa 28.08.2017, číslo konania XXXXX/XX, kde navrhovateľ na str. 3 udáva, že minimálne v čase od 25.01.2017 (kedy boli dokumenty, resp. vrece, v ktorom sa nachádzali videné v sklade na papierový odpad zamestnancom spoločnosti ELSIG s.r.o.. p. J. F.) do 09.02.2017, kedy ich našiel navrhovateľ L. A. D., mohli byť dokumenty nepovolanými osobami zneužité. Poukázal tiež v tejto súvislosti na spisovú dokumentáciu Okresného riaditeľstva PZ vo Svidníku, Odbor poriadkovej polície, ČPS: E./XXXX-X, z ktorého je zrejmé, že dokumenty obsahujúce osobné údaje žalobcu boli omylom umiestnené do priestoru určeného na papierový odpad v priebehu mesiaca január 2017. Z uznesenia súdu zo dňa 28.02.2020, ktorým tento vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe žalobcu vyplýva, že žaloba bola doručená súdu dňa 04.02.2020, to jest po uplynutí trojročnej premlčacej doby tak, ako je uvedené vyššie. Žalovaný týmto uplatňuje námietku premlčania práva žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaného žalobou a žiada súd aby z uvedeného dôvodu toto právo žalobcovi nepriznal.

5. Tvrdenia žalobcu o flagrantnom porušení viacerých ustanovení zákona o ochrane osobných údajov zo strany žalovaného (konkrétne porušenie § 17 a § 19 zákona o ochrane osobných údajov) žalovaný

v plnom rozsahu odmietol. Žalovaný odmietol ako nepravdivé východiskové tvrdenie žalobcu o zneužití jeho osobných údajov (str. 9 žaloby). Podľa žalovaného do dnešného dňa neboli zistené okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že by došlo k zneužitiu osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, či iným nežiadúcim následkom, čo je konštatovaná napr. aj v odôvodnení rozhodnutia úradu zo dňa 22.12.2017, č. k. 01515/2017-Os-09, str. 6, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG pokutu vo výške 5 000,- eur. Rovnako podľa žalovaného tak je vylúčené zneužitie osobných údajov žalobcu, či iných dotknutých osôb, v súvislosti s týmto incidentom do budúcnosti. Dokumenty, ktoré tieto osobné údaje obsahujú sa totiž nachádzajú podľa zistení úradu u právneho zástupcu žalobcu na účely súdneho konania (rozhodnutie úradu zo dňa 22.12.2017, č. k.: XXXXX/XXXX-XX-09, str. 4), kde žalovaný predpokladá tento zodpovedajúcim spôsobom zabezpečuje ich ochranu. Žalovaný má za to, že v súvislosti s jeho povinnosťou zabezpečiť likvidáciu osobných údajov žalobcu, ako aj ďalších dotknutých osôb podľa § 17 zákona o ochrane osobných údajov, rovnako tak aj v súvislosti s jeho povinnosťou chrániť spracúvané osobné údaje podľa jeho § 19, neporušil žalovaný v predmetnom prípade žiadnu svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona o ochrane osobných údajov, od ktorého porušenia žalobca odvodzuje občianskoprávnu zodpovednosť žalovaného. Opätovne poukázal aj na to, že základným predpokladom pre uplatnenie akejkoľvek právnej zodpovednosti, bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť administratívnoprávnu, trestnoprávnu či občianskoprávnu, voči povinnému subjektu (nositeľovi povinnosti), je porušenie tejto povinnosti z jeho strany. V tejto súvislosti žalovaný rovnako tak znova poukázal na právoplatné rozhodnutie úradu, ktorý zastavil konanie o ochrane osobnosti voči nemu a to z dôvodu, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovaného (spoločnosti ELSIG) pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje dotknutých osôb, vrátane žalobcu a plnením zákonných povinností žalovaného porušenie zákona. Inými slovami úrad skonštatoval, že žalovaný v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom neporušil žalovaný svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Žalovaný ďalej uviedol, že záver žalobcu, že ak úrad v administratívnom konaní konštatoval porušenie §17 ods. 1 a § 19 zákona o ochrane osobných údajov zo strany sprostredkovateľa, založil tým občianskoprávnu zodpovednosť žalovaného, pretože táto je koncipovaná na objektívnom princípe, musí žalovaný v plnom rozsahu odmietnuť a to predovšetkým z dôvodu, že takýto záver nemá oporu v platnom práve. Podľa § 1 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov tento zákon upravuje ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov a zároveň podľa písm. b) vyššie uvedeného ustanovenia tohto zákona upravuje tiež práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb. Žalovaný poukázal na § 5 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého môže osobné údaje spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ. Podľa § 8 ods. 8 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi v jeho § 5 ods. 1. § 6 ods. 2 písm. c) až i). § 6 ods. 4, § 19 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) až 26, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle vyššie uvedeného potom podľa § 19 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ vo vzťahu k dotknutým osobám priamo zodpovedá za bezpečnosť spracúvania ich osobných údajov, pričom v tejto súvislosti je povinný sprostredkovateľ chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Z prípadného porušenia povinností sprostredkovateľa od ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za ktoré sprostredkovateľ dotknutým osobám priamo zodpovedá teda nemôže byť vyvodená zodpovednosť žalovaného, vrátane jej občianskoprávnej zodpovednosti. Vzhľadom na okolnosti vzniku incidentu ku ktorému došlo výlučne náhodne, resp. nedopatrením zo strany jediného zamestnanca sprostredkovateľa - spoločnosti ELSIG a to aj napriek existencii zodpovedajúcich bezpečnostných opatrení, ako aj vzhľadom na jeho následky na žalobcu (žiadne neboli preukázané), považuje žalovaný náhradu nemajetkove ujmy vo výške 5 000,- eur požadovanú žalobcom za absolútne neadekvátnu. Žalovaný podotkol, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu má byť vždy v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000,- eur požadovanú žalobcom považuje žalovaný s ohľadom na okolnosti prípadu tiež za nespravodlivú. Náhrada nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka má zásadne subsidiárny charakter, prichádza do úvahy len v prípadoch, kedy iné primerané zadosťučinenie nie je postačujúce, najmä preto, že neoprávneným zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby došlo k závažnej ujme. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je však vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach prípadu - existencia závažnej ujmy. Žalobca je vždy povinný existenciu závažnej ujmy bez ohľadu na to, v čom táto závažná ujma

spočíva, v konaní riadne preukázať. V súvislosti s výškou nemajetkovej ujmy žalovaný poukázal na zákon č. 247/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, výšku minimálnej mzdy v Slovenskej republike v čase vzniku bezpečnostného incidentu a rozhodovaciu prax súdov pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

6. Žalobca k námietke miestnej príslušnosti uviedol, že úvahy žalovaného o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník považuje za nesprávne z dôvodov, že žalobca založil miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník ako osobitnú miestnu príslušnosť (danú na výber) v zmysle ust. § 19 písm. d) CSP. V konkrétnej právnej veci má žalobca adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník. Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe zmluvy o pripojení, ktorú žalobca uzatváral so žalovaným ako dodávateľom v pozícii spotrebiteľa, teda slabšej strany v kontraktačnom procese. Základný akt (zmluva o pripojení), ktorou bol založený vzťah medzi žalobcom a žalovaným je teda bezpochyby zmluvou spotrebiteľskou. Podľa názoru žalobcu právnym základom vzťahu medzi stranami sporu je bezpochyby zmluva o pripojení, ktorou súčasťou je súhlas žalobcu so spracúvaním jeho osobných údajov a jej dodatky (ako zmluva spotrebiteľská) a práva uplatňované žalobou (na ochranu osobnosti za zásah do jeho súkromia v dôsledku porušenia ochrany osobných údajov) sú realizované v rámci spotrebiteľského vzťahu založeného práve zmluvou o pripojení a jej dodatkami. Ide teda o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorý v širšom kontexte vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy (povinnosť dodávateľa chrániť a bezpečne spracovávať, teda aj likvidovať osobné údaje spotrebiteľov), ale zároveň je to spor, ktorý celkom jednoznačne súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (Zmluvou o pripojení), preto spĺňa všetky kritéria spotrebiteľského sporu v zmysle § 290 CSP. Podľa názoru žalobcu z uvedeného teda vyplýva, že ak vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom má právny základ v spotrebiteľskej zmluve, potom uplatňovanie akýchkoľvek hmotnoprávnych nárokov ktorejkoľvek zmluvnej strany, ktoré vyplývajú z tejto spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto zmluvou súvisia, je v civilnom sporovom procese realizované v režime spotrebiteľského sporu podľa § 290 a nasl. CSP a to bez ohľadu na to o aký hmotnoprávny inštitút sa uplatňovaný nárok opiera. K vecnej legitimácií žalovaného ďalej uviedol, že v súvislosti s poskytovanými telekomunikačnými službami dal žalovanému súhlas na spracúvanie svojich osobných údajov, ktoré žalovaný ako prevádzkovateľ zabezpečoval prostredníctvom svojich obchodných zástupcov v pozícii sprostredkovateľov. Z dodatku č.1 k zmluve o obchodnom zastúpení a o spolupráci pri prevádzkovaní značkovej predajne Orange Slovensko, a.s. zo dňa 30.06.2015, ktorým sa neoddeliteľnou súčasťou zmluvy stala Príloha č. 7 (Dohoda o poverení sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov) vyplýva, že „Vlastníkom osobných údajov dotknutých osôb prevádzkovateľa je prevádzkovateľ“ (bod 16 Prílohy č. 7). Práve preto žalovaný (ako prevádzkovateľ) zodpovedá dotknutým osobám (svojim klientom) za zásah do ich súkromného života, pretože došlo k porušeniu zákona o ochrane osobných údajov pri ich spracúvaní. Je bez právneho významu, že úrad deklaroval porušenie zákona len sprostredkovateľovi a že administratívnu zodpovednosť úrad vyvodil len voči obchodnému zástupcovi, ktorý preukázateľne porušil zákon. Porušením zákona zo strany sprostredkovateľa vznikol protiprávny stav, za ktorý objektívne (voči žalobcovi aj ďalším dotknutým osobám) zodpovedá žalovaný a to napriek tomu, že úrad v rozhodnutí o zastavení konania nezistil, aby priamo žalovaný porušil Zákon. Žalovaný teda v tomto prípade nezodpovedá štátu v rámci administratívnej zodpovednosti, pretože zákon neporušil, ale zodpovedá občianskoprávne svojim klientom za to, že ňou poverený subjekt spracúval osobné údaje jeho klientov protiprávne, čím došlo k zásahu do ich práva na súkromný život. Právny vzťah, v rámci ktorého došlo k legitímnemu odovzdaniu osobných údajov žalobcu (a tým vznikla povinnosť a zodpovednosť ich riadneho a zákonného spracovávania), vznikol na zákonnom základe (§ 56 ods. 3 zák.č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov) len medzi žalobcom a žalovaným, preto iba žalovaný (nie jej obchodný zástupca) musí niesť za porušenie ochrany osobných údajov žalobcu občianskoprávnu zodpovednosť, ktorá je v podmienkach súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv žalobcu založená na objektívnom princípe, a to v plnom rozsahu.

7. K námietke premlčania žalobca uviedol, že táto je nedôvodná, pretože nálezca písomnosti, na ktorej sa nachádzali neoprávnene sprístupnené osobné údaje žalobcu (L. A. D.) našiel písomnosť v archívnej krabici v neuzamknutom sklade na papierový odpad dňa 09.02.2017, táto skutočnosť vyplýva zo záznamu zo dňa 10.02.2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróza Motyku a žalobca to jednoznačne tvrdí aj vo svojej žalobe, na OO PZ v Stropkove nálezca dňa 29.03.2017 vypovedal, že „začiatkom mesiaca február prechádzal okolo budovy ubytovne na ul. Hlavnej, kde v sklade papiera nachádzajúcom sa v zadnej časti budovy uvidel papierové krabice, pričom tam vošiel, aby si jednu krabicu zobral za účelom umiestnenia nákupu, na ktorý sa chystal do priľahlej

predajne „Hnatko“, rovnako v obdobnom konaní OS Svidník sp. zn. 6C/29/2018 na základe tých istých skutkových okolností nálezca ako žalobca na pojednávaní dňa 16.05.2019 vypovedal „Bolo to vo februári 2017“, žalovaným predpokladaná téza, že „k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu mesiaca január 2017“ nemá reálny základ v doposiaľ známych skutkových zisteniach, dátum 25.01.2017 bol prevzatý len zo záznamu o podaní vysvetlenia svedkom J. F. (vedúcim predajne Orange v Stropkove) na OO PZ Stropkov dňa 20.02.2017: „dnešného dňa t.j. 20.02.2017 v čase o 11.00 hod. zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 litrov, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi klientov a tento bol určený na skartovanie. Tieto tlačivá si v sklade naposledy všimol ešte dňa 25.01.2017, kedy boli tlačivá s mechom uložené na podlahe“, či je táto informácia pravdivá, nevedno, avšak dátum 25.01.2017 nemá vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu absolútne žiaden právny význam, pričom žalovaný tento dátum (25.01.2017) len účelovo a manipulatívne súdu „podsúva“ ako začiatok plynutia premlčacej doby, začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby však v zmysle ust. §101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (a to je rozhodne deň 09.02.2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom), nie odo dňa, kedy si tlačivá v sklade naposledy „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. V rozhodnutí Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 22.12.2017 č. 01515/2017-Os-9 sa uvádza, že spoločnosti ELSIG s.r.o. ukladá pokutu vo výške 5 000,- eur za porušenie povinnosti podľa §19 ods.1 Zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorého sa sprostredkovateľ dopustil v priebehu mesiacov január a február 2017 porušením bezpečnosti spracúvania osobných údajov a to „uložením predmetných dokumentov nachádzajúcich sa v archívnej krabici s označením „ARCHIVE BOX, TYP I/75, s nápisom ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.201 – 03.11.2012 do neuzamknutého skladu na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko a.s. na ul. Hlavná 60 v Stropkove, čím osobné údaje dotknutých osôb vystavil možnosti neoprávneného sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov, a z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená L. A. D., čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb v počte cca 400, pričom táto krabica bola následne menovaným odovzdaná jeho právnemu zástupcovi.“ Tým je vymedzený skutok bezpečnostného incidentu, ktorý je skutkom trvácim, pričom nie je možné bezpečne určiť začiatok incidentu (podľa J. F. 25.01.2017), ale bezpečne je možné určiť koniec incidentu (09.02.2017 – nájdenie dokumentov). Poukázali aj na rozhodnutie predsedníčky úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 09.03.2018 č.k. 00103/2018-Op-7 v ktorom na str. 9 uvádza „Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu“. V súvislosti so vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcu poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.02.2010 sp. zn. 3Cdo/137/2008 a konštatovanie predsedníčky úradu v rozhodnutí zo dňa 09.03.2018 č.k. 00103/2018-Op-7. Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu tak, aby bola naplnená preventívna, satisfakčná a sankčná funkcia peňažnej náhrady.

8. Rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 1C/9/2020-127 zo dňa 26.09.2022 súd zaviazal žalovaného na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

9. Na základe odvolania žalovaného rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 8Co/26/2023-225 zo dňa 18.01.2024 tak, že zrušil rozsudok vo výrokoch I. a III. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku nedostatku miestnej príslušnosti pôvodne Okresného súdu Svidník s poukazom na to, že v danom prípade je miestna príslušnosť daná na výber, keďže podľa § 19 písm. b) CSP, je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Rovnako odvolací

súd považoval za nedôvodnú námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného a námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný.

11. V zmysle odôvodnenia odvolacieho súdu (bod 17), na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie je nepochybné, že došlo k situácii, keď osobné údaje žalobcu boli vystavené možnosti oboznámiť sa s nimi, resp. ich aj zneužiť nepovolanými osobami, čo je samo o sebe zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, nakoľko je to v rozpore s objektívnym právom. Odvolací súd sa stotožnil s východiskom pre kvantifikáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, nie však s výškou nemajetkovej ujmy, ktorú kvantifikoval súd prvej inštancie (bod 21). Odvolací súd poukázal na to, že pri určení výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné vziať do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom priznaná výška musí zodpovedať princípu proporcionality (bod 23).

12. Odvolací súd v kontexte určenia výšky nároku poukázal aj na to, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, činnosť žalovaného nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jeho prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Išlo však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre formu primeraného zadosťučinenia, aj v kontexte s významným postavením žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený - osobné údaje (bod 24).
13. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne vyhodnotiť nárok žalobcu z hľadiska § 13 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na to, či v danom prípade nie je postačujúce ospravedlnenie žalovaného (bod 26).

14. Podľa § 391 ods.2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

15. Po vrátení veci žalobca zobral žalobu späť v časti prevyšujúcej sumu 110,- eur, preto súd uznesením č.k. SK-1C/9/2020-271 zo dňa 22.07.2024 zastavil konanie v časti prevyšujúcej sumu 110,- eur.
16. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 08.03.2024 poukázal na porušenie práva žalobcu na informačné sebaurčenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, pretože boli sprístupnené osobné údaje žalobcu: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM - karty a vlastnoručný podpis neobmedzenému počtu neoprávnených osôb, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. Individuálne pocity žalobcu nie sú rozhodujúcim kritériom pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy, ale dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, do práv ktorej by bolo zasiahnuté (uznesenie NS SR zo dňa 29.06.2021 sp. zn. 4Cdo/232/2010). Poukázal na rad rozhodnutí v identických veciach, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 110-, eur a jej nepriznanie by znamenalo porušenie právnej istoty v materiálnom právnom štáte a popretie zásady predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania. Pokiaľ ide o predmetnú vec žalovaný sa žalobcovi neospravedlnil, preto aj postreh odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí je nesprávny.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 22.04.2024 zotrval na vznesenej námietke miestnej príslušnosti Okresného súdu Bardejov. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu žalobca nepreukázal jej vznik a doposiaľ nešpecifikoval v čom táto ujma spočíva. Poukázal na predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu a to porušenie právnej povinnosti (protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu, existencia nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a nemajetkovou ujmou vzniknutou žalobcovi). Pokiaľ ide o náhradu trov konania, žalovaný navrhol nepriznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania, prípadne túto náhradu krátiť s poukazom na spoluzodpovednosť žalobcu za výsledok sporu, aj keď priznaná náhrada závisela od úvahy súdu, prípadne, aby súd aplikoval ustanovenie § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal alebo ich primerane znížil. Žalovaný poukázal na ďalšie identické prípady, kedy je žalobcom priznaná náhrada trov konania, ktorých celková výška násobne prevyšuje výšku priznanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Uvedené považuje za výnimočnú situáciu, ktorá odôvodňuje aplikáciu § 257 CSP. Ďalším dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP žalovaný označil počet ďalších identických konaní, kde sa opakuje veľký počet obsahovo a formálne tých istých úkonov, ktoré nie sú odborne a časovo náročné. Trovy konania predstavujú len trovy právneho zastúpenia, pretože žalobca neplatil súdny poplatok zo žaloby.

18. Žalobca k náhrade trov konania uviedol v písomnom podaní zo dňa 17.05.2024, že v predmetnom konaní výška plnenia závisela od úvahy súdu a za základné považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je druhotná a nadväzujúca. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania. Úprava žaloby žalobcu je v tejto súvislosti bez právneho významu. Žalobca poukázal na závery Ústavného súdu SR uznesením zo dňa 24.05.2022 č. k. II.ÚS233/2022-18, kde bola zamietnutá ústavná sťažnosť žalovaného s konštatovaním, že pokiaľ príslušný súd konštatuje zásah do osobnostných práv má žalobca plný úspech v spore a patrí mu plný nárok na náhradu trov konania, pričom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je irelevantná. Pokiaľ ide o použitie § 257 CSP žalobca poukázal na to, že musia byť splnené podmienky tam uvedené. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, v konaní o ochranu osobnosti je rozhodujúce konštatovanie súdu o zásahu do osobnostných práv žalobcu a výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v pomere k výške trov konania je bez právneho významu. K opakovaniu veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov žalobca uviedol, že náhrada trov konania sa priznáva úspešnej strane. Sám žalobca neopakuje žiadne úkony. Trovy konania priznané v súdnom konaní patria strane a právny zástupca je len „platobným miestom“. Argumentácia žalovaného o opakujúcich sa obsahovo rovnakých právnych úkonoch by mohla platiť, avšak len v prípade samotného žalovaného, ktorý je účastníkom viacerých súdnych konaní s identickým skutkovým a právnym základom a vo všetkých konaniach zastúpených tým istým právnym zástupcom. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný neponúkol žalobcovi ani žiadnej z dotknutých osôb symbolickú náhradu nemajetkovej ujmy a samotný právny základ nároku dotknutých osôb popiera. Je na mieste aplikovať pri rozhodovaní o náhrade trov konania zásadu úspechu vo veci. Aplikáciu ustanovenia § 257 CSP vylučuje tvrdošijný postoj žalovaného, ktorý popiera samotný základ nároku žalobcu, napriek tomu, že tento bol mnohonásobne judikovaný odvolacími súdmi.

19. Predmetom konania bolo rozhodnúť o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 110,- eur.

20. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi: žiadosťou o vydanie novej SIM karty a potvrdením o jej prevzatí s osobnými údajmi žalobcu, záznamom o podaní oznámenia na OO PZ Stropkov – J. F. zo dňa 20.02.2017, záznamom o podaní vysvetlenia na OO PZ Stropkov – A. D. zo dňa 29.03.2017, odovzdaním veci z OO PZ Stropkov na ÚOOÚ SR zo dňa 30.03.2017, listom JUDr. Ambróza Motyku spoločnosti Orange Slovensko, a.s. zo dňa 28.02.2017, listom Advokátskej kancelárie Branislava Máčaja, s.r.o. zo dňa 16.03.2017, fotodokumentáciou bezpečnostného incidentu, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 16.08.2017 číslo: 00777/2017-0s-17, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 08.09.2017 číslo: 00780/2017-0s-11, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.08.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018-Op-4, rozsudkom OS Svidník zo dňa 18.06.2020 č. k. 6C/29/2018-413, rozsudkom KS Prešov zo dňa 30.03.2021 č. k. 13Co/7/2021-530 (všetky prílohy sú zaradené v elektronickom registri OpP Okresného súdu Svidník pod značkou 1OpP/3/2019) a zistil tento skutkový stav.

21. Dňa 09.02.2017 našiel A. D. v Stropkove za budovou na F. G. H. XX, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a.s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi papierovým odpadom, čo je zrejmé aj z fotodokumentácie, archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo (483) originálnych písomností s osobnými údajmi účastníkov (zákazníkov) spoločnosti Orange Slovensko, a.s., vrátane originálov písomností s osobnými údajmi všetkých žalobcov. V nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012" sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom žalobcu aj pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a.s., na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb (vrátane všetkých žalobcov) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Predmetnú archívnu krabicu s nájdenými písomnosťami žalobca ako dôkazný materiál odovzdal advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi a zároveň ho splnomocnil právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do svojho súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a.s.. Právny zástupca žalobcu listom

zo dňa 28.02.2017 vyzval v mene všetkých žalobcov spoločnosť Orange Slovensko, a.s. v súvislosti s tvrdeným protiprávnym zásahom do práv žalobcov na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a.s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta, listom zo dňa 16.03.2017 ospravedlnila žalobcovi za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajt Obvodného oddelenia PZ v Stropkove prijal dňa 20.02.2017 oznámenie J. F., ktorý bol vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a.s. sídliacej na G. F. H. XX, K. D., v objekte bývalého hotela Tokajík a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovaného, spoločnosti ELSIG s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavnej v Stropkove. J. F. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Stropkove v konaní ČPS: ORPZ - SK- OPP5 - XX /XXXX- M. K. podanom oznámení uviedol, že „dňa 20.02.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Z fotodokumentácie je zrejmé, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. nájdené, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností žalobcom nebol uzamknutý, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliacich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove). Túto skutočnosť mal súd preukázanú aj z oznámenia J. F. v priestupkovom spise OO PZ Stropkov, ktorý potvrdil, že sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu a dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.

22. Z Rozhodnutia ÚOOÚ SR zo dňa 16.08.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-17 vyplýva, že spoločnosť ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka, ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica") a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove“. Úrad neuložil citovaným rozhodnutím spoločnosti ELSIG s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000,- eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti ELSIG, s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 08.09.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-11 zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanému a to rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.08.2018 pod číslom: XXXXX/XXXX-XX-21, v ktorom bol navrhovateľom žalobca.

23. Z listín predložených žalobcom súd zistil, že v nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej bolo rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012" sa nachádzali písomnosti žalobcu s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Na týchto originálnych dokumentoch s vlastnoručným podpisom žalobcu a pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. sa nachádzali dôležité identifikátory žalobcu (ale aj množstva ďalších dotknutých osôb) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na niektorých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená

plastová SIM karta. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, u ktorého sa aj v súčasnosti nachádza. V archívnej krabici sa podľa odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky ÚOOÚ SR z 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 nachádzalo celkovo 483 listín (strana 4 rozhodnutia).

24. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 súd zistil, že L. A. D. pri výsluchu na pojednávaní dňa 16.05.2019 uviedol, že niekedy v mesiaci február 2017 šiel nakúpiť do záhradkársko - rybárskej predajne veci na ryby a potreboval krabicu. Vzhľadom k tomu, že niekedy býval v hoteli Tokajík, tak vedel, že za hotelom je sklad krabíc, ktorý bol permanentne, počas toho, keď tam býval, otvorený. Tak to bolo aj v ten deň, keď si šiel vziať krabicu na nákup, pričom na zemi uvidel krabicu s nejakými písomnosťami s logom Orange, aj reklamné predmety okolo. Krabica ho zaujala a zdvihol ju. Následne zbadal, že sa jedná o písomnosti s osobnými údajmi rôznych ľudí, ktoré prelistoval a našiel skoro na vrchu aj svoje osobné údaje, ktoré v tom čase všetky platili. Našiel tam aj údaje advokáta JUDr. Ambróza Motyku, ktorého pozná, tak ho s tým oboznámil, pofotil si to, predmetnú krabicu s nájdenými písomnosťami ako dôkazný materiál odovzdal advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi a zároveň ho splnomocnil právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do svojho súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. On sám niekedy pracoval pre spoločnosť Allianz a preto vie ako bývalý manažér, ako sa tieto údaje dali zneužiť v rámci poisťovníctva, nakoľko tam boli aj vzorové podpisy a vie, aká ujma by mohla byť ľuďom spáchaná bez toho, aby o tom vedeli. Ako bežný človek má tiež aj pôžičku a vie, ako aj pri pôžičkách sa dajú tieto údaje zneužiť. Ostal pohoršený, že také dačo by sa nemalo stať a ešte takej veľkej firme, ako je Orange. Aj keď konkrétne mu doteraz ujma spôsobená nebola, ale mohla mu byť spôsobená. Na otázku, že prečo si uplatňuje nemajetkovú ujmu práve vo výške 5 000,- eur, uviedol, že to je len symbolická cena pri takejto veľkej spoločnosti ako je Orange, myslí si, že mohol žiadať aj väčšiu čiastku za zneužitie svojich osobných údajov.

25. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 vyplýva, že svedok M. M. vypovedal na pojednávaní dňa 19.11.2019 ako špecialista na ochranu osobných údajov pracujúci v spoločnosti Orange CorpSec, spol. s r.o. Bratislava, ktorá je dcérskou spoločnosťou žalovaného. Uviedol, že sa k nemu dostal prípad na základe podnetu od JUDr. Motyku a preveroval okolnosti incidentu, ktorý vyhodnotili ako prípad potrebný nahlásiť na Úrad na ochranu osobných údajov. Spoločne s pánom N. komunikoval v tejto veci s Úradom na ochranu osobných údajov. Rovnako podával ohľadom tohto prípadu aj hlásenie na Úrad pre reguláciu elektronických komunikácii a poštových služieb. Nevedel sa podrobne vyjadriť k zneužitiu osobných údajov bezpečnostným incidentom, mal len informácie, že pri nakladaní s týmito údajmi nebolo postupované tak, ako malo byť. Na uvedenom pojednávaní vypovedal aj svedok O. H., spoločník a konateľ spoločnosti ELSIG s.r.o., ktorý uviedol, že je obchodným zástupcom žalovaného a predajňu v Stropkove prevzal v roku 2014 po J. P.. Niekedy v roku 2017 mu zavolal majiteľ objektu, kde je v prenájme, pán M., že mu bolo odcudzené vrece, kde boli osobné údaje zákazníkov spoločnosti Orange. Následne si to telefonicky overoval a vedúci predajne mu povedal, že pred rekonštrukciou predajne, dávali tam nový nábytok, začali pracovníci vypratávať predajňu. V kancelárii boli za skriňou staré papiere po J. P.. Do jedného čierneho vrecka dávali zmluvy na skartáciu a do druhého ostatný papierový odpad. Vrecia boli v kancelárii, jeden mech sa odniesol dozadu za budovu, kde je papier. Potom prišiel pán M., ktorý im povedal, že vyhodili mech s osobnými údajmi a to do uzavretej miestnosti, kde bol papierový odpad. Toto mu povedal jeho pracovník. Prípad následne nahlásil na políciu, že zo skladu boli ukradnuté papiere a nahlásil to aj žalovanému. Neskôr dostal kontrolu z Úradu na ochranu osobných údajov, ktorá tam nezistila nedostatky, preto neboli uložené žiadne opatrenia na ich odstránenie. Následne mu došlo z Úradu na ochranu osobných údajov rozhodnutie, ktorým mu bola uložená pokuta 5 000,- eur, ktorú aj zaplatil. Svedok uviedol, že zmluvná pokuta za tento bezpečnostný incident mu zo strany žalovaného nebola udelená. Doklady, ktoré zostali v predajni po pani P., si mala ona odniesť, čakali a potom sa na to zabudlo. Nezbavuje sa zodpovednosti, pretože vie, že to mali skartovať.

26. Z fotodokumentácie predloženej žalobcom súd zistil, že originálne písomnosti s osobnými údajmi žalobcu boli žalobcom nájdené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, ktorý využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliacich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove), v archívnej krabici, na ktorej bolo nalepené ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012".

27. Z priestupkového spisu OO PZ Stropkov ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P súd zistil, že OO PZ v Stropkove odstúpilo svoj spisový materiál Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý podľa obsahu vyhodnotil tento spisový materiál ako podnet a pod č. 00777/2017-Os začal konanie o ochrane osobných údajov pre podozrenie z porušenia ustanovení zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov voči spoločnosti ELSIG s.r.o.,
ktorá vykonáva obchodné zastúpenie spoločnosti Orange Slovensko, a.s. v značkovej predajni na Ul. Hlavná 60 v Stropkove.

28. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 vyplýva, že žalovaný odpovedal na otázky žalobcu tak, že lehota uloženia písomných dokumentov, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu, je podľa Registratúrneho plánu žalovaného 10 rokov odo dňa zániku platnosti zmluvy o pripojení. Predmetné písomné dokumenty sa nearchivujú na predajnom mieste, kde boli vytvorené. Predmetné dokumenty sa prikladajú k zmluve o pripojení, resp. zmluve o poskytovaní verejných služieb. Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou. Každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste, je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci.

29. Zo žiadosti o vydanie novej SIM karty a potvrdenia o jej prevzatí zo dňa 30.12.2011 je zrejmé, že táto listina obsahovala tieto osobné údaje žalobcu: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo OP, telefónne číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo a vlastnoručný podpis.
30. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

31. V čase vzniku bezpečnostného incidentu bol účinný zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZOOÚ“), ktorý súd na túto vec aplikoval.

32. Právny základ pre spracúvanie osobných údajov je vo všeobecnosti stanovený v § 9 ZOOÚ.

33. Podľa § 9 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ môže spracúvať osobné údaje len na základe priamo vykonateľného právne záväzného aktu Európskej únie, medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovení tohto zákona alebo osobitného zákona, alebo na základe súhlasu dotknutej osoby.

34. Právnym základom pre spracúvanie osobných údajov žalobcu žalovaným ako telekomunikačným operátorom je zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZEK“), teda osobitný zákon, na ktorý odkazuje § 9 ods. 1 ZOOÚ.

35. Podľa § 56 ods. 3 ZEK, podnik, ktorý poskytuje verejné služby, môže na účely uzavretia a plnenia zmluvy o poskytovaní verejných služieb, jej zmeny, ukončenia alebo prenesenia čísla, fakturácie, prijímania a evidencie platieb, pohľadávok a postupovania pohľadávok a vypracovania zoznamu účastníkov získavať a spracúvať údaje účastníkov, ktorými sú telefónne číslo, výška neuhradených záväzkov a a) meno, priezvisko, titul, adresa trvalého pobytu, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu alebo iného dokladu totožnosti fyzickej osoby, štátnu príslušnosť, b) obchodné meno, miesto podnikania a identifikačné číslo fyzickej osoby – podnikateľa alebo c) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo právnickej osoby.

36. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný na účely uzavretia zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy, mal zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobcu. Žalovaný pri uzatvorení zmluvy o pripojení má zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje účastníkov a ich súhlas preto nie je potrebný.

37. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobcu a žalovaný takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia zmluvy

o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) ZEK) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany ich osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nemôže byť žiaden spor.

38. Podľa Čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

39. Podľa Čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

40. Podľa Čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

41. Podľa Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

42. Podľa Čl. 16 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom ustanovia pravidlá, ktoré sa vzťahujú na ochranu fyzických osôb, pokiaľ ide o spracúvanie osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie, ako aj členskými štátmi pri výkone činností, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti práva Únie, a pravidlá, ktoré sa vzťahujú na voľný pohyb takýchto údajov. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislých orgánov.

43. Podľa Čl. 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

44. Podľa Čl. 8 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

45. Podľa Čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

46. Podľa Čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

47. Podľa Čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

48. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

49. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

50. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

51. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

52. Podľa § 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „ZOOÚ“), tento zákon upravuje a) ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov, b) práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb, c) postavenie, pôsobnosť a organizáciu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej

republiky (ďalej len „úrad")".

53. Podľa § 3 ods. 3 ZOOÚ, týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti.

54. Podľa § 4 ods. 1 ZOOÚ osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

55. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) ZOOÚ na účely tohto zákona sa rozumie dotknutou osobou každá fyzická osoba, ktorej sa osobné údaje týkajú.

56. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) ZOOÚ prevádzkovateľom každý, kto sám alebo spoločne s inými vymedzí účel spracúvania osobných údajov, určí podmienky ich spracúvania a spracúva osobné údaje vo vlastnom mene; ak účel, prípadne aj podmienky spracúvania osobných údajov
ustanovuje zákon, priamo vykonateľný právne záväzný akt Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prevádzkovateľom je ten, kto je na plnenie účelu spracúvania za prevádzkovateľa ustanovený alebo kto spĺňa zákonom, priamo vykonateľným právne záväzným aktom Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovené podmienky.

57. Podľa § 4 ods. 2 písm. d) ZOOÚ sprostredkovateľom každý, kto spracúva osobné údaje v mene prevádzkovateľa, v rozsahu a za podmienok dojednaných s prevádzkovateľom v písomnej zmluve podľa § 8 a v súlade s týmto zákonom.

58. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) ZOOÚ na účely tohto zákona sa ďalej rozumie spracúvaním osobných údajov vykonávanie operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, najmä ich získavanie, zhromažďovanie, šírenie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, blokovanie, likvidácia, ich cezhraničný prenos, poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie; niektorými operáciami s osobnými údajmi sa podľa prvej vety rozumie...

59. Podľa § 4 ods. 3 ZOOÚ, na účely tohto zákona sa ďalej rozumie a) spracúvaním osobných údajov vykonávanie operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, najmä ich získavanie, zhromažďovanie, šírenie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, blokovanie, likvidácia, ich cezhraničný prenos, poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie; niektorými operáciami s osobnými údajmi sa podľa prvej vety rozumie 2. sprístupňovaním osobných údajov oznámenie osobných údajov alebo umožnenie prístupu k nim príjemcovi, ktorý ich ďalej nespracúva, 5. likvidáciou osobných údajov zrušenie osobných údajov rozložením, vymazaním alebo fyzickým zničením hmotných nosičov tak, aby sa z nich osobné údaje nedali reprodukovať.

60. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ, osobné údaje možno spracúvať len spôsobom ustanoveným týmto zákonom a v jeho medziach tak, aby nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd dotknutých osôb, najmä k porušeniu ich práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti alebo k iným neoprávneným zásahom do ich práva na ochranu súkromia.

61. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ, osobné údaje môže spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ.

62. Podľa § 6 ods. 2 písm. h) ZOOÚ, prevádzkovateľ je povinný zlikvidovať tie osobné údaje, ktorých účel spracúvania sa skončil, po skončení účelu spracúvania možno osobné údaje ďalej spracúvať len za podmienok ustanovených v odseku 5.

63. Podľa § 8 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ je oprávnený na základe písomnej zmluvy poveriť spracúvaním osobných údajov sprostredkovateľa. Na účely poverenia sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov podľa prvej vety sa súhlas dotknutej osoby nevyžaduje.

64. Podľa § 8 ods. 2 ZOOÚ, prevádzkovateľ je pri výbere sprostredkovateľa povinný dbať na jeho odbornú, technickú, organizačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov opatreniami podľa § 19 ods. 1. Prevádzkovateľ nesmie zveriť spracúvanie osobných údajov sprostredkovateľovi, ak by tým mohli byť ohrozené práva a právom chránené záujmy dotknutých osôb.

65. Podľa § 8 ods. 9 ZOOÚ, povinnosti prevádzkovateľa stanovené v jeho § 8 ods. 6, § 15 až 18 a § 28 až 32 môže vykonať sprostredkovateľ, ak sa tak výslovne dohodne v zmluve uzatvorenej s prevádzkovateľom.

66. Podľa § 8 ods. 10 ZOOÚ, sprostredkovateľ zodpovedá za plnenie povinností podľa odseku 9 v rozsahu zmluvy uzatvorenej s prevádzkovateľom.

67. Podľa § 17 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ je po splnení účelu spracúvania povinný bez zbytočného odkladu zabezpečiť likvidáciu osobných údajov.

68. Podľa § 19 ods. 1 ZOOÚ, za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ. Prevádzkovateľ je povinný chrániť spracúvané osobné údaje pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Na tento účel prijme primerané technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia") zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov, pričom berie do úvahy najmä použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačného systému.

69. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.
15 5C/15/2019

70. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

71. Podľa § 187 ods. 1, 2 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

72. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

73. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

74. V konaní bolo celkom jednoznačne preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovaným došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania na Úrade na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Hraničná 12, 820 07 Bratislava 27 (ďalej len „Úrad“).

75. V právoplatnom rozhodnutí Úradu zo dňa 16.08.2017 Číslo XXXXX/XXXX-XX-17 sa konštatuje, že sprostredkovateľ ELSIG, s.r.o. porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka, ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 08.11.2011 - 03.11.2012“ (ďalej len

„archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove...“

76. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi – obchodnému zástupcovi žalovaného, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciou dokumentov pokutu v sume 5 000,- eur. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.03.2018.

77. Toto je skutkový a právny základ bezpečnostného incidentu, ktorým bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu a za ktorý v administratívnom konaní (voči štátu) zodpovedá osoba poverená žalovaným spracovávaním osobných údajov jeho klientov.

78. Napriek skutočnosti, že v inom administratívnom konaní (teda v rovine verejného práva) nebolo zo strany úradu konštatované porušenie povinnosti žalovaného podľa zákona o ochrane osobných údajov (ZOOÚ), z dôvodov nachádzajúcich sa v súdnom spise existuje celý rad dôvodných pochybností a správnosti postupov samotného žalovaného v súvislosti so zabezpečením ochrany osobných údajov s ich bezpečnosťou a korektnou likvidáciou.

79. O. H. ako konateľ spoločnosti ELSIG, s.r.o. v administratívnom konaní vedenom na Úrade na ochranu osobných údajov SR pod č. 01515/2017 v rozklade proti rozhodnutiu zo dňa 22.12.2017, ktorým bola spoločnosti ELSIG, s.r.o. uložená pokuta 5 000,- eur uviedol: „Pri preberaní predajne sme uvedenú dokumentáciu našli na predajni a vedúcemu predajne p. F. konateľ spoločnosti vtedy uložil pokyn, aby dokumentáciu prezrel, čo aj spravil a oznámil, že je ju potrebné skartovať, ako aj ďalší postup p. F. je uvedený v predchádzajúcich vyjadreniach. Ďalej uvádzame, že uvedenú dokumentáciu sme nikdy písomne neprebrali a nemali sme k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ, napriek tomu máme za to, že sme sa o uvedenú dokumentáciu postarali s náležitou odbornou starostlivosťou, tak ako je uvedené v predchádzajúcom odseku“.

80. Predmetná dokumentácia s osobnými údajmi žalobcu teda bola dlhé obdobie bez povšimnutia na prevádzke obchodného zastúpenia žalovaného v Stropkove. Je evidentné, že potrestaný obchodný zástupca žalovaného (sprostredkovateľ) túto dokumentáciu nevytvoril a ani písomne neprebral a ako sám tvrdí „nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. Napriek tomu dal pokyn svojmu pracovníkovi (F.) skartovať túto dokumentáciu už v roku 2014, keď ju v predajni „našli“. Likvidáciu originálnych písomností, ale v konkrétnom prípade ani sprostredkovateľ nemohol vykonávať. Predmetná dokumentácia súvisiaca s bezpečnostným incidentom bola takmer tri roky bez povšimnutia na obchodnej prevádzke žalovaného v Stropkove a to napriek tomu, že „každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci“. Vyplýva to z odpovede žalovaného na otázku žalobcu č. 6 v jeho podaní zo dňa 14.01.2020 v citovanej právoplatne skončenej veci.

81. Pritom, ako vyplýva z odpovede na 2. otázku, v tom istom podaní žalovaného „Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou“.

82. Ak teda v aplikácii Archivnet existoval monitoring každého zákazníckeho dokumentu vytvoreného na predajnom mieste a zvoz dokumentácie do centrálneho archívu v Lučenci sa u žalovaného vykonával pravidelne raz za 14 kalendárnych dní, potom je len ťažko predstaviteľné, že sporná dokumentácia sa „len tak“ stratila z pozornosti žalovaného a zostala nepovšimnutá 3 roky.

83. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) zo dňa 24.01.2019 týkajúci sa sťažnosti č. 43514/15 vo veci Catt proti Spojenému kráľovstvu, ktorého právna veta znie: „Dlhodobé uchovávanie osobných údajov policajnými orgánmi bez preukázania naliehavej spoločenskej potreby a bez stanoveného účinného systému procesných záruk, akými sú jednoznačné lehoty a možnosť podať žiadosť o výmaz, je v rozpore s právom na rešpektovanie súkromného života.

Účinné procesné záruky sú ešte dôležitejšie v prípade citlivých údajov vyžadujúcich vyšší stupeň ochrany“. (Publikované v Bulletin slovenskej advokácie č. 4/2019, str. 34-36)

84. Žalobca za pasívne legitimovanú stranu označili spoločnosť Orange Slovensko a.s., pretože písomné materiály, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu a ktoré boli spracúvané v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov boli vyhotovené v súvislosti s plnením zmluvy o pripojení medzi žalobcom a žalovaným. Občianskoprávna zodpovednosť žalovaného za zásah do súkromia žalobcu má objektívny charakter, ktorý vyplýva z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka ako generálnej klauzuly ochrany osobnosti v súkromnom práve. „Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba nezodpovedá osobne priamo postihnutej fyzickej osobe; za nemajetkovú ujmu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ktorá takúto osobu na svoju činnosť použila („použité“ osoby zodpovedajú len v tzv. vnútornom vzťahu)“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2011, sp. zn. 30 Cdo 1509/2011), „Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či inej právnickej osobe“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2712/2005). „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012).

85. Pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti nebolo podstatné, že žalovaný konal prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, ktorí sa postupne menili, ani to, že písomné dokumenty s osobnými údajmi vytvorila obchodná zástupkyňa J. P., krátko ich spracúval obchodný zástupca O. H. Q., až napokon ich protiprávne likvidoval a sprístupnil obchodný zástupca ELSIG s.r.o., ale je právne významné, že porušenie ochrany osobných údajov ako Úradom na ochranu osobných údajov preukázaný bezpečnostný incident bolo spôsobené pri plnení zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú práve so žalovaným. Objektívna zodpovednosť je zodpovednosťou za výsledok (bez potreby preukazovať zavinenie) konania účastníka v konkrétnom právnom vzťahu.

86. Súd poukazuje aj na Podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a lokalizačných údajov v spoločnosti Orange Slovensko, a.s., z ktorých taktiež vyplýva zodpovednosť žalovaného voči svojim zákazníkom a teda aj žalobcom. Na základe uvedeného mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného a teda rozhodol, že žalovaný zodpovedá žalobcom v súkromnom občianskoprávnom vzťahu za zásah do ich práva na ochranu osobných údajov zakotveného v čl. 19 Ústavy SR a poskytol žalobcovi súdnu ochranu.

87. Na tomto mieste súd považuje za dôležité zdôrazniť rozdiel medzi občianskoprávnou a administratívnou (správnou) zodpovednosťou subjektov v režime zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý bol platný v čase vzniku a trvania bezpečnostného incidentu. Bezpečnostný incident je termín administratívneho konania o ochrane osobných údajov podľa ZOOÚ a v konkrétnej veci ním Úrad na ochranu osobných údajov skutkovo aj právne vymedzil protiprávne konanie obchodného zástupcu žalovaného pri spracúvaní osobných údajov žalobcov tak, ako to vyplýva z rozhodnutí Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-XX-17 zo dňa 16.08.2017, číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 zo dňa 22.12.2017 a z rozhodnutia predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 zo dňa 09.03.2018. Administratívna zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov vyplýva pre zainteresované subjekty z § 1 písm. b) ZOOÚ, pričom dozor nad dodržiavaním pravidiel ochrany osobných údajov daných ZOOÚ vykonáva orgán štátu, ktorým je Úrad na ochranu osobných údajov. Administratívna zodpovednosť teda znamená zodpovednosť osoby zainteresovanej na spracúvaní osobných údajov (napr. prevádzkovateľ, sprostredkovateľ a osoby vymedzené v § 2 ods. 1 ZOOÚ) voči štátu za dodržiavanie presných pravidiel pre vykonávanie jednotlivých operácií s osobnými údajmi v rôznych spoločenských oblastiach. Administratívna zodpovednosť je kategóriou verejného práva založenou na subjektívnej zodpovednosti, preto na jej naplnenie sa vyžaduje zavinenie (postačuje nedbanlivostné). Občianskoprávna zodpovednosť je však kategóriou súkromného práva (medzi subjektami právneho vzťahu) a je založená na princípe objektívnej zodpovednosti (za výsledok) bez potreby preukazovať zavinenie.

88. Skutok, ktorým došlo pri spracúvaní osobných údajov žalobcu v rámci jeho právneho vzťahu so žalovaným k zavinenému porušeniu ich ochrany zo strany žalovaného povereného sprostredkovateľa ako obchodného zástupcu žalovaného je bezpečnostným incidentom, za ktorý v rovine administratívneho práva (voči štátu reprezentovaného úradom) zodpovedá poverený sprostredkovateľ ako priamy pôvodca zásahu do práva žalobcu. V administratívnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že sprostredkovateľ (ELSIG s.r.o.) porušil § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ, čím sa dopustil administratívneho deliktu podľa § 68 ods. 5 písm. d) a § 68 ods. 5 písm. e) ZOOÚ, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 5000,- eur.

89. Ten istý bezpečnostný incident je v rovine súkromného práva skutkovým základom protiprávneho konania, za ktoré nesie voči žalobcovi občianskoprávnu zodpovednosť žalovaný, pretože ako už bolo súdom konštatované, k zásahu do práva na súkromný život (na súkromie) žalobcu došlo pri spracúvaní osobných údajov žalobcu v súvislosti poskytovaním telekomunikačných služieb žalovaným na základe zmluvy o pripojení. Pre posúdenie občianskoprávnej zodpovednosti je pritom bez právneho významu, že osobné údaje žalobcu spracúvala v rozpore so zákonom osoba poverená žalovaným, pretože právny základ pre ich spracúvanie (§ 56 ods. 3 ZEK) svedčil žalovanému a osobné údaje poverená osoba (sprostredkovateľ) spracúvala v mene a v záujme žalovaného v súvislosti s plnením zmluvy o pripojení. Preto žalovaný občianskoprávne zodpovedá žalobcovi za zásah do ich súkromia. Napokon aj zákon o ochrane osobných údajov okrem administratívnej zodpovednosti, ktorú priamo upravuje, odkazuje v ustanovení § 3 ods. 3 na možnosť dotknutej osoby uplatniť prostriedkami súdnej ochrany právo na ochranu osobnosti podľa § 11 až 16 Občianskeho zákonníka.

90. V súdnom konaní žalovaný svoju pasívnu legitimáciu namietal od začiatku a poukazoval aj na skutočnosť, že v administratívnom konaní proti žalovanému bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR z 23.08.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21 konanie o ochrane osobných údajov proti žalovanému ako prevádzkovateľovi zastavené, pretože úrad nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu a plnením zákonných povinností prevádzkovateľa porušenie zákona. Citované rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č.k.: XXXXX/XXXX-XX-4. Vzhľadom k uvedeným rozhodnutiam žalovaný navrhoval, aby súd postupoval podľa § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu. Súd sa s argumentáciou žalovaného nestotožnil, pretože citované rozhodnutia ÚOOÚ SR a jeho predsedníčky nepatria medzi rozhodnutia, ktorých záväznosť pre súd by mala vyplývať z § 193 CSP.

91. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

92. Citovanými rozhodnutiami príslušný správny orgán (ÚOOÚ SR) nerozhodol o tom, že bol spáchaný iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu (ZOOÚ) a o tom, kto ho spáchal, ale rozhodol o zastavení konania o ochrane osobných údajov vedeného voči žalovanej. Takéto rozhodnutie nie je pre súd záväzné, ani čo sa týka výroku, ani odôvodnenia. Napriek uvedenému sa súd s citovanými rozhodnutiami oboznámil a zistil, že administratívny orgán sa v správnom konaní o ochrane osobných údajov proti žalovanému nezaoberal niektorými skutočnosťami, ktoré by mohli mať význam pri posudzovaní administratívnej zodpovednosti žalovaného.

93. Písomná dokumentácia týkajúca sa osobných údajov žalobcu sa podľa vyjadrenia spoločnosti ELSIG s.r.o. nachádzala na obchodnej prevádzke žalovaného v Stropkove už v roku 2014, keď ELSIG s.r.o. ešte neprevádzkoval predajňu v Stropkove. ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ sa v administratívnom konaní ÚOOÚ SR č. 01515/2017-Os v rozklade proti rozhodnutiu zo dňa 22.12.2017 vyjadril, že uvedenú dokumentáciu nikdy písomne neprebrali a nemali k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ.

94. Žalovaný v podaní zo dňa 14.01.2020, v ktorom odpovedal na písomné otázky uviedol, že každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci. Žalovaný v tom istom podaní konštatoval, že po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou. Najmä tu uvádzané skutočnosti navodzujú opodstatnené pochybnosti o tom, či žalovaný v súvislosti s posudzovaným bezpečnostným incidentom aj sama osobne neporušila niektoré z ustanovení ZOOÚ, keď jej patriaca dokumentácia s osobnými údajmi jej zákazníkov sa po prevzatí obchodného zastúpenia žalovaného v Stropkove od J. P. v prospech O. H. ELSIG bezdôvodne nachádzala v predajni v Stropkove, kde bola od roku 2014 až do mesiaca február 2017 nepovšimnutá a neodborne odložená v sklade za tovarom v značkovej predajni (z odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 na strane 9). Predsedníčka ÚOOÚ SR v citovanom rozhodnutí na stranách 10) a 11) ďalej konštatuje, že v prípade zániku výkonu oprávnení obchodného zastúpenia v značkovej predajni práva a povinností súvisiace s prevádzkovaním značkovej predajne spoločnosti Orange, alebo vzhľadom na svoju povahu slúžiace tomuto účelu prechádzajú späť na spoločnosť Orange, prípadne na iného obchodného zástupcu určeného spoločnosťou Orange. Ak nový obchodný zástupca tvrdí, že uvedenú dokumentáciu nikdy neprevzal a nemal k nej žiaden vzťah a žalovaný nepreukázal, že túto dokumentáciu novému obchodnému zástupcovi protokolárne odovzdal (odpoveď na otázku č. 6 v podaní žalovaného zo dňa 14.01.2020) potom je evidentné, že žalovaný nemal dlhodobo pod kontrolou predmetné písomnosti a to napriek jej tvrdeniu o fungujúcej aplikácii Archivnet aj napriek pravidelnému štrnásťdňovému zberu originálnych dokumentov do centrálneho archívu žalovaného v Lučenci.

95. V administratívnom konaní zistený bezpečnostný incident tvorí skutkový základ protiprávneho konania, ktoré v rámci objektívnej občianskoprávnej zodpovednosti voči žalobcovi za zásah do ich súkromia dopadá na žalovaného.

96. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že osobné údaje žalobcu boli neodborne uložené v archívnej krabici v sklade predajne žalovaného v Stropkove s ďalšími originálnymi dokladmi klientov žalovaného v období od 25.01.2017 do 09.02.2017, kedy ich našiel A. D. a kedy došlo k ukončeniu protiprávneho stavu jeho odstránením. V danom prípade došlo k ukončeniu bezpečnostného incidentu až dňa 09.02.2017 a až od tohto dňa začala plynúť premlčacia doba pre účely žalovaného nároku. Bezpečnostný incident žalovaného je možné hodnotiť ako trvajúci protiprávny stav a tvorí jeden skutok. Žaloba bola podaná na súd dňa 31.01.2020, pričom v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začiatok všeobecnej premlčacej doby plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Týmto dňom je deň 10.02.2017 a všeobecná trojročná premlčacia doba uplynula dňa 10.02.2020, teda žaloba bola podaná včas. Z uvedeného dôvodu súd považoval námietku premlčania za nedôvodnú.

97. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 110,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do svojho súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov.

98. Pod nemajetkovou ujmou možno vo všeobecnosti rozumieť akúkoľvek ujmu, ktorá pre poškodeného nepredstavuje priamu stratu na majetku, a teda nie je vyjadriteľná v peniazoch. Postihuje inú ako majetkovú sféru poškodeného - sféru osobnostnú. Všetky práva, ktoré sú späté s ochranou osobnosti a ktoré sú zakotvené v Ústave Slovenskej republiky, sú v našom právnom poriadku chránené prostredníctvom právnych noriem, ktoré patria do rôznych odvetví práva. Ochrana osobnosti fyzickej osoby je podrobne upravená normami súkromného práva, predovšetkým občianskeho práva. Právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako takej je chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z ostatných právnych predpisov a medzinárodných noriem. Do práva na ochranu osobnosti preto nemožno zasahovať a ani ho nemožno nikomu vziať či obmedziť.

99. Občiansky zákonník v ustanovení § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej

cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Česť fyzickej osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia, teda vážnosti konkrétnej fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje postoje a chovanie u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje posudzovanie jej postavenia a uplatňovanie v spoločnosti. Neoprávnený zásah do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže teda spočívať buď v skutkových tvrdeniach, alebo v kritike, t.j. v hodnotiacich úsudkoch. Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. l OZ). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § l3 ods. l OZ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej
vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ).

100. „Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti podľa § 13 OZ je, aby zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení, alebo len v ohrození osobnostného práva fyzickej osoby, pokiaľ ide o jej fyzickú a morálnu integritu“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22.06.2006, sp. zn. 30 Cdo 2914/2005).

101. Zásah do práva na ochranu osobnosti je svojou povahou civilným deliktom a primerané zadosťučinenie v ktorejkoľvek zákonom predpokladanej forme jednou z civilnoprávnych sankcií. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázaný zásah do súkromia žalobcu pri protiprávnom spracúvaní osobných údajov, preto súd v ďalšom skúmal, aká ujma bola žalobcom spôsobená, jej závažnosť a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva žalobcu došlo. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval a už vôbec nepreukázal, v čom by mala táto morálna ujma spočívať a akým spôsobom a z čoho by v súvislosti s predmetnými osobnými údajmi mala na strane žalobcu vzniknúť. Žalovaný zastával stanovisko, že v tomto prípade morálna ujma žalobcovi z uvedeného incidentu ani len objektívne vzniknúť nemohla, pričom aj s týmto tvrdením nie je možné súhlasiť.

102. Vo všeobecnosti je možné konštatovať, že osobné údaje sú vstupnou bránou do súkromia každého jedinca, preto právo na ich ochranu musí požívať vysoký stupeň právnej ochrany. Postupujúcou globalizáciou súčasnej informačnej spoločnosti a možnosťami, ktoré ponúkajú nové technológie a aplikácie sa riziká, ktorým je vystavené súkromie každého jedinca, ešte zvyšuje.

103. Súd sa stotožnil s argumentáciou predsedníčky ÚOOÚ SR v jej rozhodnutí z 09.03.2018 č.k. 00103/2018-Op-7, že významný vplyv na celkovú závažnosť protiprávneho konania mali zistený počet odcudzenej dokumentácie (viac než 400 dokumentov), okolnosti, za akých došlo k vzniku bezpečnostného incidentu (umiestnenie archívnej krabice do neuzamknutého skladu na papierový odpad), sprístupnenie osobných údajov dotknutých osôb neobmedzeného počtu neoprávnených osôb, kategória neoprávnene sprístupnených osobných údajov (vrátane rodného čísla ako jedinečného identifikátora) a čas trvania protiprávneho konania. V zhode s predsedníčkou ÚOOÚ SR súd konštatuje, že negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb.

104. Z odôvodnenia citovaného rozhodnutia na stranách 8 a 9 súd cituje: „Predsedníčka Úradu konštatuje, že zo strany prvostupňového orgánu došlo k náležitému prešetreniu závažnosti a následkov protiprávneho konania, ktorého sa sprostredkovateľ dopustil. Zistený počet odcudzenej dokumentácie má významný vplyv na celkovú závažnosť protiprávneho konania, ktorej riadne posúdenie predpokladá aj ustanovenie § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z., avšak je nesporné, že prvostupňový orgán prihliadal pri ukladaní výšky pokuty najmä na mieru závažnosti bezpečnostného incidentu, okolnosti za akých došlo k vzniku bezpečnostného incidentu, a to umiestnenie archívnej krabice do neuzamknutého skladu na papierový odpad, do ktorého mal prístup neobmedzený počet osôb, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb neobmedzenému počtu neoprávnených osôb a

z ktorého bola archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená L. A. D., do miesta sídla advokátskej kancelárie O. B. A. a súčasne je potrebné poukázať na kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov, keďže zmluvná dokumentácia obsahovala aj údaje o rodných číslach klientov spoločnosti Orange ako dotknutých osôb, čím došlo k ohrozeniu citlivého osobného údaju vo forme jedinečného identifikátora dotknutej osoby, ktorému zákon č. 122/2013 Z. z. poskytuje zvýšenú ochranu. Negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov, alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo, alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb. Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu. Počas celého tohto obdobia bola archívna krabica nezabezpečená a vedúcim zamestnancom a samotným sprostredkovateľom nepovšimnutá. A práve tieto skutočnosti - kategória spracovateľskej operácie, čas trvania protiprávneho konania, kategória osobných údajov, nedodržanie bezpečnostných opatrení sprostredkovateľom sú priťažujúcimi okolnosťami, pre ktoré prvostupňový orgán pristúpil k určeniu výšky uloženej pokuty.“

105. Negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb, vrátane žalobcu.

106. Uvedené len potvrdzuje skutočnosť, že takto vymedzená ujma v sfére súkromného života žalobcu by bola (musela byť) každou inou fyzickou osobou nachádzajúcou sa v danom mieste a čase a v tej istej situácii objektívne vnímaná vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo jeho dopad a dôsledky, ako ujma
závažná. Subjektívne pocity nie sú rozhodujúce, podstatné je objektívne hľadisko (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.06.2011 sp. zn. 4Cdo 232/2010).

107. Ak ochrana súkromia a ochrana osobných údajov sa svojim obsahom a povahou zaradzujú medzi základné ľudské práva, potom neoprávnené sprístupnenie osobných údajov v rozsahu predmetného bezpečnostného incidentu by z objektívneho hľadiska znamenalo významné dátové obnaženie každého subjektu, preto aj ujmu tým vzniknutú by každý subjekt nachádzajúci sa v situácii žalobcu pociťoval ako ujmu závažnú.

108. Vzhľadom k širokej škále prejavov a súčasti súkromného života fyzickej osoby môže dochádzať k rozmanitým prejavom zásahov do súkromia a ich dôsledkov na chránené osobnostné práva. Tieto zásahy v určitých prípadoch môžu (avšak nemusia) mať aj difamačné dôsledky - neoprávnený zásah do tohto čiastkového práva (práva na súkromie) nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby. Porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.02.2010 sp. zn. 3Cdo 137/2008).

109. Medzi bezpečnostným incidentom ako protiprávnym konaním a vznikom ujmy v sfére zásahu do súkromia žalobcu mal súd preukázanú bezprostrednú príčinnú súvislosť.

110. Žalobca ako právny prostriedok ochrany za zásah do svojho súkromia požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 110,- eur. Súd konštatujúc splnenie podmienok pre priznanie peňažnej náhrady sa pri rozhodovaní o výške náhrady zaoberal závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Skutkový stav, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania ponúka opis závažnosti ujmy aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom nad rámec už uvedeného súd konštatuje, že žalovaný ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jej zákazníkov postavila pomerne benevolentne, keď popieral akúkoľvek svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizoval. Súd nezdieľa názor žalovaného, že osobné údaje žalobcu boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože podľa názoru súdu sa tak stalo hrubou nedbanlivosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovaného. Dokumenty s osobnými údajmi žalobcu boli naviac už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne J. P. nedbalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovaného v Stropkove a žalovaný ani nepreukázal odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi, pretože už v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovaného. Písomné materiály s osobnými údajmi žalobcu boli naviac uložené v originálnej archívnej krabici a v tejto krabici „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvýrazňuje stupeň nedbanlivosti priameho pôvodcu zásahu.

111. Ústavný súd SR v Náleze zo dňa 09.11.2016 sp. zn. I.ÚS 689/2014 skonštatoval, že optimalizácia medzi základnými funkciami primeraného zadosťučinenia a špecifikum každého jednotlivého prípadu vylučujú pevnú zákonom ustanovenú štandardizáciu sadzieb, či hraníc (či minimálnu alebo maximálnu), exaktnú metodiku výpočtu alebo existenciu nejakého bodového ohodnotenia, na základe ktorých by sa výška relutárnej náhrady priznávanej súdom stanovovala a ktoré môžu byť v žalobách žiadané. Stanovenie výšky náhrady je tak zo zákona preto vecou voľnej úvahy súdov, ktorá musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave týkajúcom sa obidvoch zákonom predvídaných kritérií, t.j. závažnosti vzniknutej ujmy i okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Pri úvahe o primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je rovnako nevyhnutné prihliadať na samotný účel a funkcie tohto inštitútu pri ochrane osobnosti. Primárnou je funkcia satisfakčná, ale je tu aj funkcia preventívno-sankčná, ktorú by relutárna náhrada mala plniť z hľadiska špeciálnej a generálnej prevencie; medzi nimi by mal existovať vzťah komplementarity (navzájom sa dopĺňajú, posilňujú) i vzťah konkurencie.
112. Súd v rámci voľnej úvahy prihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých argumentov aj na význam chráneného záujmu a špecifiká hromadného zásahu do práv veľkého množstva dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 110,- eur ako sumu primeranú.

113. Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. Právo na rešpekt k súkromnému životu a právo na informačné sebaurčenie sú podrobne analyzované v Náleze pléna Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 24/10 z 22.03.2011 bod VII., z ktorého vyplýva, že „Primárnou funkciou práva na rešpekt k súkromnému životu je zabezpečiť priestor pre rozvoj a sebarealizáciu individuálnej osobnosti. Vedľa tradičného vymedzenia súkromia v jeho priestorovej dimenzii (ochrana obydlia v širšom slova zmyslu) a v súvislosti s autonómnou existenciou a verejnou mocou nerušenou tvorbou sociálnych vzťahov (v manželstve, v rodine, v spoločnosti), právo na rešpekt k súkromnému životu zahŕňa i garanciu sebaurčenia v zmysle zásadného rozhodovania jednotlivca o sebe samom. Inými slovami, právo na súkromie garantuje rovnako právo jednotlivca rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či, príp. v akom rozsahu, akým spôsobom a za akých okolností majú byť skutočnosti a informácie z jeho osobného súkromia sprístupnené iným subjektom. Ide o aspekt práva na súkromie v podobe práva na informačné sebaurčenie, výslovne garantovaný čl. 10 ods. 3 Listiny“.

114. Po zrušení a vrátení veci bolo úlohou súdu opätovne vyhodnotiť nárok žalobcu z hľadiska ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že bol preukázaný zásah do

práva žalobcu na ochranu osobnosti a táto skutočnosť už nebola predmetom dokazovania. Pokiaľ ide o ospravedlnenie žalovaného, toto nebolo zo strany žalovaného poskytnuté, preto nebolo predmetom dokazovania, či uvedené postačuje na odstránenie všetkých nepriaznivých následkov bezpečnostného incidentu. Odvolací súd konštatoval, že v predmetnej veci išlo o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa nevyžaduje vyvolanie následkov.

115. Na základe vykonaného dokazovania bolo zistené, že originálna listina s osobnými údajmi žalobcu bola od roku 2014 až do mesiaca január 2017 neodborne odložená v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovaného v Stropkove spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listinami klientov žalovaného. V januári 2017 boli originálne listiny premiestnené do neuzamknutého skladu na papierový odpad, do ktorého mal prístup neobmedzený počet osôb a dňa 09.02.2017 túto archívnu krabicu s originálnymi listinami našiel A. D. ako osoba neoprávnená oboznamovať sa s údajmi žalobcu. Originálna písomnosť týkajúca sa žalobcu obsahovala osobné údaje a to: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Doposiaľ existuje riziko zneužitia osobných údajov žalobcu s dopadom na jeho materiálnu alebo aj nemateriálnu sféru života. Do súkromia žalobcu bolo zasiahnuté, pretože bolo porušené jeho právo na informačné sebaurčenie. Žalobca stratil kontrolu nad svojimi osobnými údajmi bez vlastného zavinenia, pričom pri odovzdaní svojich údajov žalovanému dôveroval v jeho profesionalitu. Žalovaný sa doposiaľ žalobcovi za uvedený bezpečnostný incident neospravedlnil a svoju zodpovednosť popiera.

116. Z vlastnej činnosti súdu je známe, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, titulom toho istého bezpečnostného incidentu si uplatňuje cca 170 dotknutých osôb. U väčšiny žalobcov bolo právoplatne rozhodnuté, pričom vo všetkých prípadoch bola konštatovaná existencia právneho základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ani jedna žaloba nebola zamietnutá ako nedôvodná. Opakovane bolo konštatované, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu popísaným bezpečnostným incidentom, za ktorý nesie zodpovednosť žalovaný. Čo do právneho základu bol konštatovaný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a spornou sa javila len výška priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola napokon opakovane ustálená v sume 110,- eur za identického skutkového stavu. Je v záujme právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania, aby súdy v identických veciach rozhodovali rovnako.

117. Súd zohľadnil z dôvodov primeranosti, pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Aj keď v tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že predmetným zákonom štát realizuje svoju politiku odškodňovania obetí trestných činov z verejných zdrojov.

118. Pokiaľ sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady, súd vychádzal zo spôsobu výpočtu súdov v identických veciach, pričom vychádzal z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov. Pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15 000,- až 20 000,- eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy, ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obete násilných trestných činov (4 350,- eur) (§ 12 ods. 3 Zákona č. 274/2017 Z.z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k jej zásahu do osobnostných práv žalobcu, došlo len k potencionálnej možnosti jeho ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t.j. 435/2, t.j. cca 220,- eur. Zároveň neboli zistené ani dôvody, akými sú napr. škandalizácia (či iné vyššie uvedené okolnosti majúce význam pre výšku náhrady), čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t.j. na sumu 110,- eur.

119. Vzhľadom na množstvo osobných údajov žalobcu, ktoré boli neoprávnene sprístupnené, ich charakter, dĺžku času protiprávneho konania a postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu, súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,- eur.

120. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

121. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

122. O trovách konania súd rozhodol podľa citovaného ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu. V konaní o ochranu osobnosti je základné rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté a rozhodnutie o výške ujmy je druhotné a nadväzujúce. Pre rozhodovanie o trovách konania nie je určujúce, aká bola výška požadovanej náhrady a aká bola výška priznanej náhrady, rozhodujúce je, že výška náhrady závisela od úvahy súdu. Pre účely rozhodovania o trovách konania je irelevantné, či vôbec, a v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

123. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný požadoval aplikáciu ustanovenia § 257 CSP a nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi, resp. ich primerané zníženie. Jeho argumentácia sa týkala prevýšenia priznaných náhrad trov konania priznanej výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy a opakovania veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov. V prejednávanej veci súd nezistil existenciu výnimočných okolností a ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania úspešnej strane sporu, čo je odklonom od zásahu zodpovednosti za výsledok konania. Pre účely rozhodovania o trovách konania je irelevantné, že výška náhrady trov konania prevyšuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za situácie, ak súd konštatoval dôvodnosť podanej žaloby, čo do právneho základu a to konštatovania, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu porušením právnej povinnosti žalovaného. Pokiaľ ide o opakovanie počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov, táto argumentácia je pre účely tohto konania taktiež bez právneho významu. Žalobca podal jednu žalobu proti žalovanému a žiadne právne úkony vo vzťahu k žalovanému neopakoval. Na základe žaloby žalobcu sa vedie jediné konanie voči žalovanému a žalobca bol v konaní o ochranu osobnosti úspešný. Súd nezistil žiadne výnimočné okolnosti, aby sa odklonil od zásady úspešnosti v konaní. Náhrada trov konania sa priznáva strane sporu, nie právnemu zástupcovi, ktorý je platobným miestom. Napokon dĺžku konania a rad právnych úkonov ovplyvnil aj postoj žalovaného, ktorý popieral svoju zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu, napriek tomu, že táto zodpovednosť už bola opakovane judikovaná odvolacím súdom v identických veciach.

Poučenie:

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých
dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide
o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne
poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci
(zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).